

INKERILÄISTEN viesti

2 / 2022



TÄSSÄ NUMEROSSA 2 / 2022



Kansikuva: Inkeriläisten kesäjuhlia päästiin viimeksi viettämään yhdessä kesällä 2019 Piikkiössä. Nyt näyttää ihastuttavasti siltä, että juhlat järjestetään taas tänä vuonna. Katso juhlahakutsu sivulta 5.

Numero 3/2022 ilmestyy viikolla 37. Aineisto toimitukseen 29.8. mennessä.

Numero 4/2022 ilmestyy viikolla 51. Aineisto toimitukseen 29.11. mennessä.

Pääkirjoitus	3
Kevätkokouksen päätöksiä	4
Kesäjuhlahakutsu	5
Inkeri-iltapäivässä monipuolinen kirjallisuusanti.....	5
"Pelko oli aina läsnä"	7
Muistolehto Pöllökulan hautausmaalle.....	8
Inkeristä Ambomaalle	9
Kun puheenjohtaja oli jäädä bussista.....	11
Martti Hirvonen in memoriam	12
Albert Kirjanen in memoriam	13
Pohdiskelevä teos isoäidin elämäkulusta	14
Tapahtumakalenteri.....	15

INKERILÄISTEN VIESTI

JULKAISIJA

Suomen Inkeri-liitto ry.
www.inkeriliitto.fi
suomeninkeriliitto@gmail.com
Puheenjohtaja:
Juhani Valo
p. 0400365867 leewi03@jippii.fi

TOIMISTO

Lehden tilaukset ja osoitteenmuutokset,
jäsenmaksut ja tuotetilaukset.
Osoite: Inkerikoti, Karjalatalo
Käpyläncukuja 1, 00610 Helsinki
tai p. 045 261 2342 arkisin klo 9.00–15.00

APUA SUKUTUTKIMUKSEEN

suomeninkeriliitto.sukututkim@gmail.com

PANKKI

Kaikki Suomen Inkeri-liitto ry:lle tulevat
maksut: FI51 8000 1200 3063 64.

ILMOITUKSET/€

1/1 sivu 250€
½ sivu 135 €

¼ sivu 85€

Kuolinilmoitukset 17€
Kiitos- yms. ilmoitukset 10€

LEHDEN VUOSITILAUS 2022

40€ EU-maat
45€ muualle

TILAAMINEN

Maksu liiton tilille ja laskun viesti kohtaan
tilaajan nimi ja osoite. Nämä tiedot tulee
lähettää myös puhelimitse tai postitse
Suomen Inkeri-liitto ry:n toimistoon.

LEHDEN TOIMITUS

Päätöimittaja: Juhani Valo
Toimitussihteeri:
Riikka Mahlamäki-Kaistinen

TOIMITUKSEN OSOITE

Renkkelintie 28, 40950 Muurame
p. 050 599 6773
inkerinviesti@suomi24.fi

INKERILÄISTEN SIVISTYSSÄÄTIÖ

Hallituksen pj. Antti Kokkinen
Haarniskakuja 4 A, 02610 Espoo
antti@tanttioy.com
+358 504860 044

PÄÄASIAMIES RUOTSISSA

(hoitaa lehden tilaukset)
Viktor Aitman
Linbanev 6, SE-43835 Landvetter
p. +46 (0) 706 792 367
vihtori.aitman@gmail.com
Ruotsin Inkeri-liiton postisiirtotili
173888-9

PAINOPIAIKKA

Picaset Oy, Helsinki

ISSN 1236-9586 (painettu)
ISSN 2670-319X (verkkojulkaisu)

Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Aineisto palautetaan vain erikseen pyydettyessä.

Pääkirjoitus

Historiasta ja nykyajasta

Inkerinsuomalaisen ja ukrainalaisten elämänkohtaloissa on yhtäläisyyttä. Kansat ovat ikävän usein vain isompien välikappaleina, vaihtotavaroina, merkityksellisiä, tuhon tien tienviittoina.

Tämä pääkirjoitukseni aihe on synkkä ja tarkoitukseni on lyhyesti todeta vähemmistöjen tilanteiden katastrofaalinen muuttuminen - ei vain menneisyydessä, vaan nykypäivänä - periaatteessa riippuvana enemmistökansallisuuden alaisuudesta - nykyisestä tai entisestä - naapuruudesta sekä sen oikuista. Aihe on äärimmäisen vakava ja käytän apuvälineenä Wikipedian tietoja, sillä pidän sen tietoja objektiivisimpina. Saatan objektiivisuuden pyrkimyksissäni olla väärässä, mutta otan riskin.

Inkerinsuomalaisista

Wikipediasta: "Inkerin alueen suomalaisia vainottiin Neuvostoliitossa eritoten 1920–1950-luvuilla. Neuvostoaikaan siirtymisen jälkeen Inkerinmaan suomalaisten määrä kääntyi jyrkkään laskuun. Maatalouden pakkokollektivisointi vaikeutti maaseudun oloja: vuosina 1929–1931 karkotettiin Inkerinmaalta Karjalaan, Kazakstaniin ja Keski-Aasiaan noin 18 000 ihmistä. Inkeriläisiä talonpoikia karkotettiin myös Kuolan niemimaalle, esimerkiksi Hiipnään. Vuosina 1935–1937 noin 27 000 inkeriläistä karkotettiin Kazakstaniin ja Viananmeren

alueelle.....Stalinin vainot huipentuivat vuosiin 1937–1938, jolloin Inkerinmaan suomalainen väestö väheni arviolta 40 000–50 000 hengellä. 1930-luvulla inkeriläisten suomalaisuus oli neuvostojohdajille merkki neuvostovastaisuudesta. Stalinin lisäksi Andrei Ždanov piti inkerinsuomalaisia valtiolle vaarallisena kansana ja asetti heidät laajamittaisen vainon kohteeksi. Kaikkiaan 1930-luvun aikana inkerinsuomalaisia tuhottiin noin 50 000, eli kolmannes koko kansasta. Vuonna 1937 suomenkielinen opetus kiellettiin Neuvostoliiton kouluissa. 1930-luvulla myös suomalaiset kirjastot ja kulttuurilaitokset sekä inkeriläisten seurakunnat lakkautettiin pakolla. Kirkot suljettiin ja niistä tehtiin muun muassa klubeja ja varastoja tai tuhottiin kokonaan. Ennen talvisotaa Pohjois-Inkerin väestö siirrettiin pois Suomen vastaiselta raja-alueelta ja ohjattiin Sisä-Venäjälle."

Olen lukenut myös "arkistojen aarteista", joiden mukaan alkuperäinen toive inkerinsuomalaisten paluumuutosta 1990-luvulla ei olisi ollut yksinomaan silloisen Suomen presidentin Mauno Koiviston idea, vaan hänelle oltaisiin selkeästi vihjattu rajan takaa silloisen Neuvostoliiton taholta olevan suotavaa, jos Suomi voisi vastaanottaa inkerinsuomalaisia Suomeen.

Tästä ideasta itse olen puheenjohtajana pelkästään iloinen, olen saanut tutustua upeisiin ja

lämminsydämissiin ihmisiin ja heidän omaan kulttuuriinsa.

Olen ajatellut, kun silloisen Neuvostoliiton Suomelta itseensä Toisen Maailmansodan jälkeen liittämiä alueita ei juurikaan ole asutettu, huollettu tai kunnostettu, että tämänkin Mauno Koiviston ansioksi laitetun inkerinsuomalaisten paluumuuton pohjimmainen tarkoitus Neuvostoliiton osalta olisi epäluottamus inkerinsuomalaisia, itäkarjalaisia kuten Suomen valtionkin alueella asuneita ja asuvia suomalaisia kohtaan; menetelmät vain olivat toiset, lempeämmät, kuin Stalinilla.

Ukrainasta

Gruusialainen Josif Dzugasvili alias Stalin innokkaine apureineen aiheutti tahallisen nälänhädän Ukrainassa, joka paheni vuosien 1933 - 1934 aikana; vain viedäkseen viljaa ulkomaille ja rahoittaakseen teollisuutta. Tämä syy mainitaan usein selitykseksi, mutta tuskinpa tosiasiaa tuona pahimpana ajankohtana arviolta 3,9 miljoonaa Ukrainassa vallinneen akuuteimman nälänhädän uhreina menettynyttä olisivat samaa mieltä, mikäli heiltä kysyttäisiin. Nälänhädän tuhoja nimitetään ukrainalaisten keskuudessa nimellä HOLODOMOR eikä aiheetta. Stalinin johtama kampanja johti katastrofiin.

Wikipedia: "Keväällä 1933 Ukrainan kuolleisuus kohosi huippuunsa. Vuosina 1931–1934

koko Neuvostoliitossa kuoli nälkään vähintään 5 miljoonaa ihmistä, joista 3,9 miljoonaa oli ukrainalaisten väestötieteilijöiden tutkimusten perusteella ukrainalaisia. Syynä holodomoriin ja nälänhätään koko Neuvostoliitossa voidaan nähdä myös yritys kerätä väkivalloin mahdollisimman paljon maaseudun voimavaroja samaan aikaan käynnistyneeseen teollistamisohjelmaan."

Natsi-Saksan suorittama HOLOCAUST, juutalaisten ja muiden etnisten vähemmistöjen tuhoaminen toimii samankaltaisena terminä surullisen hyvin. Tuhojen määrä oli tällöin noin 6 miljoonaa ihmistä.

Nykyisen Venäjän suorittamien Ukrainan tuhotöiden selityksiksi kuulemme syiksi muun muassa todellisuudessa varsin vähäväkisen, ukrainalaisen Azev-pataljoonan väitetyn natsilaisuuden tuhoamisen. Mielestäni väite on vailla realismia; Venäjällähän vastaavanlaisia kansallismielisiä ryhmittymiä on useita ja suu-

rempiä kooltaan säännöllisine ase- ja maanpuolustusharjoituksineen.

Ukrainan kansa nousi kapinaan, Venäjä valtasi Ukrainalta Krimin sekä alueita Donetskista ja Luhanskista nimittäen niitä alueiden osia "kansantasavalloiksi".

Wikipediasta koottua: "Tosi-asiassa Ukrainaan presidentiksi valittu Viktor Fedorovyč Janukovyč oli Ukrainan presidentti helmikuusta 2010 helmikuuhun 2014. Tällöin hän pakeni maastaan ja Ukrainan parlamentti erotti hänet virastaan.Janukovyčsin presidenttikauden alettua edeltäjänsä Juštšenkon kaudella jäätäväksi huonontuneet suhteet Venäjään paranivat nopeasti. 21. huhtikuuta 2010 Janukovyč sopi Venäjän presidentti Dmitri Medvedevin kanssa Venäjän Mustanmeren laivaston Sevastopolin tukikohdan vuokrasopimuksen jatkamisesta 25 vuodelle kaasun hinnasta annettuja alennuksia vastaan.

Janukovyčsin valtakaudella ukrainalaisten pankkien omistajat varastivat asiakkaidensa talletuksia kymmenien miljardien Yhdysvaltain dollareiden arvosta. Varastetut rahat siirrettiin Kyproksen kaltaisiin veroparatiiseihin. Maailmanpankin mukaan tämä on historian suurin pankkisektorin väärinkäyttö..... Kantanaan holodomoriin eli Ukrainassa 1930-luvulla tapahtuneeseen nälänhätään ja kansanmurhaan, Viktor Janukovyč on kieltänyt että kyse olisi kansanmurhasta. Hän nimitti sitä neuvostokansan yhteiseksi tragediaksi...."

Valloittajavaltion uusi historiankirjoitus tukee pitkäaikaista esisuunnittelua, ja tämän esisuunnittelun toteutumisen uhreiksi ovat aina joutuneet vähemmistökansallisuudet; Suomi ei tosin ole itsekään viaton asiassa, tiedämme hyvin maamme suhtautumisen suomenruotsalaiseen kansansaamme.

Juhani Valo

KEVÄTKOKOUKSEN 19.3.2022 PÄÄTÖKSIÄ

ESITETTIIN v. 2021 TILINPÄÄTÖS

Puheenjohtaja Valo esitteli toimintakertomuksen, joka hyväksyttiin
Taloudenhoitaja Piironen valotti tilikertomuksen numeroita
Tilikertomus hyväksyttiin
Kokouksen puheenjohtaja esitti toiminnantarkastajan lausunnon
Tilinpäätös vuodelta 2021 vahvistettiin

TILI- JA VASTUUVAPAAUS

tilikaudelta 1.1.2021 – 31.12.2021 myönnettiin asianomaisille

MUUT ASIAT

Lauantaina 23.7. järjestetään kesäjuhlat Malmin kirkossa mikäli koronapandemia ei aseta rajoituksia.

Kutsu kesäjuhliin

Lauantaina **23.7.2022** Malmin kirkko,
Kunnantie 1, 0070 **Helsinki**

Klo 10 – 11 messu

Klo 11 – 13 ruokailu

Klo 13 – juhlaohjelma.

Esiintyjinä mm. Viipurin lauluveikot, Maiju Putkonen (juhlaesitelmä),
Toivo Flink (katsaus Inkerin liiton 1922 – 1944 historiaan), lausuntaa.

Ruokalippu, joka sisältää ohjelman ja yhden arpalipun 5 €

Kahvi 2 €

Leivonnaiset 3 €

Käteismaksu

Tervetuloa!

INKERI-ILTAPÄIVÄSSÄ MONIPUOLINEN KIRJALLISUUSANTI

Inkeri-iltapäivä 23.4.2022
Anne Tuohimäki

Kukapa olisi uskonut, että koronapandemian alettua joutuisimme odottamaan kaksi vuotta ennen kuin voisimme kokoontua jälleen yhteen.

Mutta sitten koitti päivä, jolloin saimme kuulla kirjailija **Anne Tarsalaisen** kertova kirjoista, joita hän ja hänen puolisonsa **Andrei** ovat vuosien varrella kirjoittaneet. Mukana olivat myös nuorin pojista, **Daniel** tyttöystävänsä **Aavan** kanssa, jotka lukivat otteita kirjoista. Andrei on inkeriläisten van-

hempien poika, joka on julkaissut vanhempiensa kirjeenvaihtoa koskevan kirjan *Kuunlaaksot – kirjeitä itärintamalta* sekä *Lapsuuteni sillat*, muistoja lapsuuteni ja nuoruuteni Leningradista sekä runokirjan *Seitsemäs kukka*.

Anne oli tavannut Intouristin matkaoppaana lisäansioita tienanneen Andrein turistimatkaallaan Jaltalla 1980-luvulla ja monien vaiheiden jälkeen he ovat olleet naimisissa neljäkymmentä vuotta asuen Tuusulasta



Andrei Tarsalainen on julkaissut inkeriläisten vanhempiensa kirjeenvaihtoa käsitteleviä teoksia.

ostamassaan talossa, jonka ovat nimenneet Kuunlaaksoksi.

Annen ensimmäinen kirja Lupaus Jaltalla kertoo hänen ja Andrein tarinan, tapaamisesta naimisiinmenoon ja Suomeen muuttamiseen. Kirjan saaman myönteisen palautteen ja lukijoilta sähköpostitse saapuneiden ”vaatimusten” vuoksi, Anne päätti kirjoittaa toisen kirjan Ettet unohtaisi nimeäsi, jossa kerrotaan aviomiehen kotoutumisesta uuteen maahan, perhe- ja työelämästä sekä lähisukulais-ten kohtaloista.

Annen esitystä Inkeri-iltapäivässä värjittivät Andrein teksteistä poimitut otteet Danielin lukemina sekä Annen teksteistä poimitut otteet Aavan esittämänä.

Iltapäivämme oli erittäin onnistunut, kiitos Annen ja hänen perheensä panoksesta yhdistyksemme ohjelmistoon.



Kirjailija Anne Tarsalainen on kirjoittanut yhdessä miehensä kanssa tämän suvun tarinoista useita kirjoja.



Aava ja Daniel lukivat tekstipätkiä ääneen.



Kuulijakuntaan Inkeri-iltapäivässä.



PELKO OLI AINA LÄSNÄ

Riikka Mahlamäki-Kaistinen

Reijo Rautajoki kirjoitti "Inkeriläinen äitini – pelon täyttämä elämä" -teoksen, jossa hänen äitinsä tarina kulkee rinnan maailmanhistorian tapahtumien kanssa.



Kansi Rautajoen kirja.

Suomen Akateemisen Inkeri-Seuran puheenjohtaja **Reijo Rautajoki** kertoo perineensä isältään niin kattavan Inkeri-arkiston, ettei sitä voinut olla ottamatta hoitaakseen.

– Isä (**Eero Rautajoki**) oli innoikas Inkeri-harrastaja ja hän oli kerännyt paljon kotiarkistoon tietoa äitini sukujuurista. Minulla oli aika toisenlaisia suunnitelmia eläkepäiviksi, mutta arkisto ja tutkimus veivät mennessään, Rautajoki sanoo naurahtaen.

Arkiston pohjalta syntyi ensin väitöskirja. Rautajoki väitteli Itä-Suomen yliopistosta Joensuuun vuonna 2017 tutkimuksellaan Vaiettu sotapakolaisuus. Inkeriläiset opettajat jatkosodan aikana. Väitöskirja käsitteli inkeriläisten opettajien vaiheita jatkosodan aikana.

Seuraavaksi Rautajoki kirjoitti tutkimuksen Vaiettu vaellus. Inkeriläisten leirit 1942 – 1944. Nyt elokuussa julkaisua odottaa eräänlainen historian tapahtumiin lomittuva sukukirja.

Äidin tarina

Rautajoen äiti, **Elsa os. Dubbelman** tuli Suomeen sota-aikana vuonna 1944 ja tiesi, ettei turvallista paluuta itään enää ollut. – Äiti oli ollut saksalaisten palveluksessa Leningradissa ja Venäjä olisi kohdellut häntä tästä johtuen sotarikollisena. Äiti työskenteli paikallisen komendantin tulkkina ja sihteerinä.

Äiti asettui Suomeen ja perusti hämäläisen miehen kanssa perheen. Rautajoki sanoo pelon olleen läsnä kodissa aina lapsuudesta lähtien.

– Isä varoitti, että jos ovelle tulee vieras mies, tälle ei tule avata ovea, sillä mies on voinut tulla hakemaan äitiä pois.

5-vuotiaalle pojalle oli luonnollisestikin epäselvää, miksi äitiä haettaisiin ja minne, mutta melko nopeasti ymmärrykseksi tuli, että vaara oli idässä.

Pelosta huolimatta Rautajoen äiti kertoi paljon inkeriläisistä juuristaan. Monet samassa tilanteessa olijat vaikenivat.

– Nuorena sitä ei tullut ehkä niin tarkkaan äidin tarinoita kuunnelleeksi. Kun kirjoitin tutkimusta hänen juuristaan,

oli äidin muistisairaus jo niin pitkällä, ettei hän kyennyt vastaamaan. Onneksi hän oli kirjoittanut jotain ylös ja joitain tarinoita muistinkin hänen kertomuksistaan.

Nyt äidin arkistomateriaaleista on käyty läpi jotakuinkin kaikki. Jäljellä olisi isän puolen sukua koskevaa tietoa. Rautajoki myöntää mielessä käyneen tämänkin suvun vaiheista kirjoittamisen houkuttelevan, mutta samalla hän vannoo, että yhtä suureen prosessiin hän ei tule tämän osalta lähtemään.

Tämä arkisto on nyt siirretty Kansallisarkistoon ja Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran alaisuuteen

*"Isä varoitti,
että jos ovelle tulee
vieras mies, tälle ei tule
avata ovea."*

Muistaminen on tärkeää

Uutisissa on viime aikoina spekuloitu **Mauno Koiviston** paluumuuttopäätöksen vaikutteita. Rautajoki on sitä mieltä, että Suomeen 90-luvulla palanneilla inkeriläisillä oli varmasti parempi elämä Suomessa kuin Venäjällä.

– Inkeriläisyhteisöt olivat jo silloin käyneet varsiin pieneksi Venäjällä. Varsinaisia kaupunkeja ei enää ollut. Puhuttiin vain yhteisön rippeistä. Kun ihmisil-

lä ei ollut mahdollisuutta käydä koulua omalla äidinkielellään, se hiljainen kansanmurha, joka oli Neuvostoliiton aikana alkanut, jatkui yhä Venäjän aikana.

Viime aikoina on julkaistu useampiakin inkeriläisiä kohtaloita käsitteleviä kirjoja.

– Hienoa, että näistä kirjoitetaan. On tärkeää pitää tapahtumat muistissa. Niitä ei saa unohtaa.

Putinin puolelta on totuttu kuulemanaan pelkkiä valheita, hän tuhahtaa.

Rautajoki on luennoinut inkeriläisyydestä erilaisissa yhdistyksissä, opistoissa ja seuroissa vuosien ajan. Hän kertoo törmänneensä toistuvasti siihen kuinka hämmästyttävän vähän inkeriläisyydestä Suomessa tiedetään.

Jatkajaa etsitään

Mitä Akateemiseen Inkeri-Seuraan tulee, Rautajoki sanoo antavansa mielellään puheenjohtajan tittelin eteenpäin. Viime



Akateemisen Inkeri-Seuran puheenjohtaja Reijo Rautajoki kirjoitti kirjan äidistään isänsä keräämiä arkistomateriaaleja hyödyntäen.

vuodet ovat olleet hiljaisia koronarajoitusten suhteen, mutta innostusta toimintaan varmasti vielä löytyy.

– Näkisin johdossa mielelläni jonkun nuoremman toiminnasta kiinnostuneen puheenjohtajan, hän sanoo.

Teos julkaistaan elokuussa, mutta sitä voi jo nyt tilata ennakkohintaan Into-kustannuksesta: <https://kauppa.intokustannus.fi/?s=rautajoki>



MUISTOLEHTO PÖLLKÜLAN HAUTAUSMAALLE

Tänä keväänä tuli kuluneeksi 80 vuotta ensimmäisten sotaa paenneiden inkerinsuomalaisten saapumisesta Paldiskin kokoamisleirille. Inkerinsuomalaiset ovat vaalineet Pöllkülan hautausmaata muistopaikkana jo vuosikymmenien ajan ja viime vuosien aikana paikka on kunnostettu muistolehdoiksi.

Noin 40 kilometriä Tallinnasta lounaaseen, Keilan kunnassa sijaitseva muistolehto vihittiin käyttöön toukokuun lopussa. Muistopalveluksen toimittivat suomalaisen Pyhän Pietarin seurakunnan papit **Toto Hannele Päiviö** ja **Markku Päiviö** sekä urkuri **Ulla Krigul**. Mukana palveluksessa on Viron evankelis-luterilaisen kirkon piispa **Tiit Salumäe**.

Tilaisuutta kunnioitettiin myös musiikillisin tervehdyksin ja puhein.

Jumalanpalveluksen jälkeen Paldiskin hautausmaalle haudattujen inkerinsuomalaisten muistomerkillä vietettiin muistohetki.

INKERISTÄ AMBOMAALLE

Lähetysaarnaja, teologian kunniaohtori Martti, Martin, Rautanen
Kirjoittanut: Markku Niemelä rovasti, Sley'n kotimaantyojohtaja, emeritus

Inkerin evankelisluterilaisen kirkon jäsen lähetysaarnaja **Martti Rautanen** toimi koko työhistoriansa ajan Inkerinmaan ulkopuolella Afrikassa Ambomaalla, Namibiassa. Sinne hänet on myös haudattu. Hänen elämänmatkansa alkoi Novasolkan seurakunnasta, se johti Suomessa Helsingin lähetysopistoon ja matka päättyi Afrikan Ambomaalle. Ambomaa on maakunta Namibian pohjoisosassa.

Elämän alkuvuosikymmenet
Martti Rautanen syntyi nimikaimansa Martti Lutherin syntymäpäivänä 10.11.1845. Nimi Martti tulee syntymäpäivän kalenterinimestä Martti. Koti oli köyhä ja suvun juuret olivat Suomen Savossa. Lapsuus ja nuoruusajan kotiseurakunta oli Inkerinmaan Novasolkan seurakunta Tikanpesän kylä. Martti Rautasen isä **Pietari Yrjönpoika** oli kuollut 1857. Äiti **Anna Katarina Matintytär Katajainen** oli syntynyt 1823, hän synnytti kolme lasta: Martin, Josefin ja Katrinan. Äiti opetti Martti-poikansa lukemaan. Äiti kuoli 83-vuotiaana 17.6.1906.

Martti Rautanen avioitui Ambomaan Olunkondassa **Frieda os. Kleinnschmidtin** kanssa 11.9.1872. Hän oli saksalaisen lähetysaarnajan tytär. Hän syntyi vuonna 1854 ja kuoli Namibiassa vuonna 1937. Rautaset saivat yhdeksän lasta, joista vain

kolme Reinhold/Raimo, Anna ja Johanna saavuttivat täysi-ikäisyyden.

Lähetysaarnaja

Rautanen lähti vuoden 1863 kesäkuussa Helsinkiin Suomen lähetysseuran lähetysopistoon. Sinne häntä rohkaisivat äiti Anna ja Novasolkan kirkkohera **Valdemar Zilliacus**. Lähetysopistossa opiskeli samaan aikaan ilomantsilainen **Pietari Kurvinen** (18.7.1842 – 25.11.1925). Molemmat tulivat kotiseudultaan kävellen Helsinkiin. Lähetyskoulu kesti viisi vuotta. Juhannusaattona 24. kesäkuuta vuonna 1868 Helsingin eteläsatamasta lähtivät laivalla ensimmäiset suomalaiset lähetysaarnajat kohti Afrikkaa.

Inkeriläinen Rautanen, karjalainen Kurvinen, uusmaalaiset **Karl August Veikkolin** ja

Botolf Bernhardt Björklund, kainuulainen **Kaarlo Tolonen**, lähtivät lähetysaarnajiksi lounaiseen Afrikkaan Ambomaalle. Matkaan liittyi monia vaikeuksia, jopa kuoleman vaara. Ensintultiin Hereromaalle vuonna 1869, jossa oltiin yli vuosi, ja Ambomaalle lähetysaarnajat pääsivät vasta heinäkuussa 1870. Työ alkoi lähetysaseman rakentamisella ja kielen opiskelulla.

Ambomaalla Rautanen ja perheensä toimivat yli viisikymmentä vuotta. Vuonna 1880 hän perusti Olukondaan. Lähetystyö alkoi aivan alusta, lähetysaseman rakentaminen, koti, kirkko ja koulu. Siellä Rautanen toimi ja lähetysaseman johtajana, raamatunkääntäjänä sekä opetus- ja kasvatustyössä. Suuri juhla oli 1925, kun ensimmäiset ammaalaiset papit vihittiin paimen



Ensimmäinen Afrikassa otettu valokuva Martti Rautasesta.

virkaansa. Rautanen keskittyi ndongan-kielen kehittämiseen heidän kirjakielekseen. Suuren vaivan takana oli löytää paikallisen kielen sana vastaamaan Raamatun ja virsikirjan ja sanoja. Sisukas käännöstyö edistyi ja vuonna 1892 ilmestyi ndongan-kielisen virsikirjan.

Ensimmäiset kasteet voitiin toimittaa vuonna 1881 ja seuraavana vuonna 1882 kastettiin kuusi nuorukaista. Kasteen kautta kristityiksi ja opetuksen kanssa juurtumaan kasteen asettajan ylönousseen Jeesuksen Kristuksen syvempään tuntemiseen. Työn ensihedelmät oli saatu Jumalan lahjana.

Rautanen oli myös tunnustettu virsirunoilija. Virsikirjan virren 405 hän käänsi vuonna 1884 ndongan kielelle. Raamatun käännös ndongan kielelle oli Rautasen suurin käännöstyö. Hän kirjoitti Suomeen: ”Herra soi minun painokuntoon saada ndongankielisen Raamatun 23.12.1923. Niin kuin voit arvatakin, että se oli minulle ilon ja kiitoksen päivä. Siis noin 30–35-vuotinen työni oli lopussa”.



Martti ja Johanna Rautanen tyttärensä kanssa Kapkaupungissa vuonna 1910

" Rautanen oli myös tunnustettu virsirunoilija."

Pyhä Raamattu painettiin Suomessa 1925 Sortavalassa Raamattutalon kirjapainossa. Rautanen kävi Suomessa kaksi kertaa. Ensimmäisen kerran Afrikkaan lähtönsä jälkeen kesällä 1891, hän tapasi rakkaan äitinsä 23 vuoden eron jälkeen. Vaimo Frieda odotti lasta ja hän synnytti tytön 19.7.1891. Kattilan kirkkoherra **J. E. Schwindt** kastoi tytön Jumalan lapseksi nimellä Maria Katharina. Sittem Rautanen palata takaisin Ambomaalle.

Kesäkuun 3. päivä 1892 oli lähtöjuhla Helsingin uudessa kirkossa nykyisessä Johanneksen kirkossa. Rautaset pääsivät perille Ambomaalle lokakuussa 1892.

Toisen ja viimeisen matkansa hän teki Suomeen keväällä vuonna 1903. Hän meni ensin tervehtimään Anna-äitiään Inkerinmaalla. Se oli äidin ja pojan viimeinen tapaamisensa tässä ajassa. Uskossa ja armossa he jättivät toisensa Jumalan Isän haltuun. Sen jälkeen Rautanen kävi lähetysjuhlissa Tampereella. Siellä hän antoi muistolauseeksi juhlaväelle sanat: ”Minulla on kaksi isänmaata, niin kuin muillakin. Teillä on taivas ja Suomi, minulla taivas ja Ambomaa.”

Rautanen oli mukana Suomen lähetysseurat kokouksessa, jossa keskusteltiin opettajia valmistavan seminaarin avaamiseen Ondongaani. Hitaasti asiat etenivät, mutta kesäkuussa 1913 Rautasen sai ilmoittaa Olukondan kirkossa, että Onipäässä avataan



Martti Rautanen vastaviihittynä lähetysseurassaana lähdyssä Afrikkaan 1868.

kesäkuussa opettajaseminaari. Tästä seminaarista saatiin ensimmäiset kansalliset opettajat. Rautanen säilytti työhuoneensa seinällä palan pettuleipää muistuttamassa häntä siitä, minkälaisista oloista hän oli lähtöisin.

"Minulla on kaksi isänmaata, niin kuin muillakin. Teillä on taivas ja Suomi, minulla taivas ja Ambomaa."

Elämän loppuvaiheet

Lähetysseurassa Martti Rautanen viihittiin 11.9.1925. Helsingin yliopistossa teologisen tiedekunnan kunniatohtoriksi. Rautanen sai paikallisilta lempinimen Nakambale, joka tarkoittaa "sitä, joka pitää hattua". Rautanen tunnettiin Nakambalena niin hyvin, että nimi kirjoitettiin jopa hänen hautakiveensä. Häntä kunnioitetaan Namibiassa edelleen.

Rautanen Inkerinmaalla syntynyt lähetysseurassa on yhdessä Pietari Kurvisen ja Kaarlo Leo-

nard Tolosen kanssa kolme lähetysaarnaja, joiden työ oli suunnattua Ambomaalla Rautasen, Pietari Kurvisen Suomessa ja Kaarlo Leonard Tolosen Amerikassa suomalaisten perustaman luterilaisen kirkon pappina. Jumala vie työtään eteenpäin vaikeissa oloissa, sairauden keskellä kohti kirkkauttaan. Lähetysaarnaja, kunniatohtori dr. h. c. Martti Rautasen

Jumalalta saatu lähetysaarnajan kutsumus oli toteutettu. ”Herran voimin rohkeasti nouse yhä uudestaan. Luota Herraan loppuun asti, kerran sinut kruunataan.” Virsi 405:7 Martti Rautanen kuoli 19. lokakuuta 1926 Olukondassa Namibiassa. Hänen viimeiset sanansa olivat 19.10.1926 klo 10.40 ”Eikö ole ihanaa, kun meillä on evankeliumi.”

Rautasen poika **Reinhold Rautanen** siunasi isänsä 21.10.1926. Tekstinä 1. Kor.15:54–58. Luottaessa hautaa umpeen saattoväki lauloi viimeisenä virtenä Martti Rautasen lempivirren 170, joka silloisen suomen kielen mukaan kuului: ”Meidän linnam´ on Jumal´taivaast´.

"KUN PUHEENJOHTAJA OLI JÄÄDÄ BUSSISTA"

Lahden Seudun Inkeri-Seuran huhtikuun tapaamisessa pääsiäisviikolla **Inkeri Ojalalla** oli mukanaan kaunis kukkakortti toukokuulta 1993. Hän kyseli läsnäolijoilta, muistaako kukaan, mitä tapahtui keväällä 1993 Viron matkalla, jolloin tuo kortti oli saatu. Mieleen nousi muistoja ja muitakin arkiston aarteita.

Lahden Seudun Inkeri-kerholaiset
Kuvat Riitta Pekkola ja Pirkko Koso



Lahden seudun Inkeri-Seuran pitkäaikainen sihteeri **Maria Lahti** on kirjannut tarkasti muistiin kaikki seuran tapahtumat, matkat ja viralliset kokousasiat. Hänen ylläpitämästään arkistosta löytyi vuoden 1993 äitienpäiväkortin lisäksi hänelle itselleen osoitettu kunniakirja, joka oli kirjattu Helsingissä kesäkuun 1. päivänä 1998. Allekirjoittajina olivat Inkeriläisten Sivistyssäätiön puolesta hallintoneuvoston puheenjohtaja Leino Hassinen ja hallituksen puheenjohtaja **Keijo Korkka**.

Meitä Lahden seudun inkeriläisiä oli noin 25 hengen ryhmä Viroon suuntauneella kevätkätkällä vuonna 1993. Istuimme paluupäivänä bussissa matkalla Tallinnaan, kun kuljettaja yhtäkkiä ohjasi bussin tien sivuun. Hän oli jonkin aikaa seurannut takana ajaneesta autosta vilkuteltuja valoja. Viimein takana roikkunut auto ohitti bussin ja kiilasi eteen, muisteli Inkeri tapausta muille kuulijoille.

*”Meidän matkustajien hämmästyks oli suuri, kun henkilöautosta nousi kerhomme silloinen puheenjohtaja, nykyinen kunniapuheenjohtaja **Maria Rämö**”, nauravat **Saimi, Maria, Irma** ja **Inkeri** yhdessä.*

Vörusta lähdimme aikataulun mukaisesti ja lähdetessä kukaan ei ollut huomannut kenenkään puuttuvan. Vihdoin 30

kilometrin takaa-ajon jälkeen Maria Rämö oli ystävällisen auttajansa kanssa saavuttanut muut retkeläiset.

Sattuuhan sitä kaikenlaista reissatessa. Meikin olemme kiertäneet 30 vuoden aikana Suomen rajojen ulkopuolella useita kertoja, mutta tämä ”matkamuisto” nousi mieleeni matkalla tapaamiemme Vörun inkeriläisten lähettämästä kiitoskortista, muisti Inkeri Ojala.

Tapaamisessa kuultiin myös Elsa Kirjasen esittämänä virpomisloruja pääsiäisen kunniaksi: *Virvon varvon viitsasilla, tuorehilla tervehillä, vanhat virvon viisabiksi, nuoret ylen notkehiksi, iloisiksi kaikki muut, kilteiksi pienet piimäsuut.*

*Virvon varvon kämmenellä, vit-
saa ei oo, mutta väliäkös hällä.
Palkkaa mie en tästä pyy. Saat
ne munat itse syyä.*

*Virvon, varvon, vitsasella, kos-
kettelen pajun oksasella, isännälle
ikä pitkä, emännälle perä leveä,
tyttäreille punaiset posket, pojalle
hyvä hevonen. Siulle vitsa miulle
mitä vaan.*

”Virvon varvon vitsasella, kosen
pajun oksasella, Jumala sinua
siunatkoon”.

Terveiset Inkeriläisten Viesti-
lehden lukijoille lähettävät Lah-
den Seudun Inkeri-kerholaiset



Saara Laakkonen kertoi kerholaisille osal-
listumisestaan 23.3.2022 Helsingissä Suo-
men Kirjallisuuden Seuran tiloissa pidettyyn
muistoseminaariin Elämän ja kuoleman
tie, 80 vuotta suomalaisten pakkosiirrosta
piiritetystä Leningradista Siperiaan. Saara
kehotti katsomaan aiheesta YouTubeen
laitetun videon osoitteesta: [Yli Laatokan.
Inkeri-kanava.](#)



Vierailevaksi tähdeksi oli Kouvolasta saa-
punut Elsa Kirjanen. Elsa viuhtoi pajunvit-
salla Mirjamin, Sylvin, Väinön, Vienon yn-
nä muut paikalla olleet hauskoilla lorulla
toivotellen terveyttä tulevaksi vuodeksi ja
jokaiselle siunausta siivtellen.



Kuvassa vasemmalta Saimi Hutri, Maria Lahti, Irma Åstedt ja Inkeri Ojala
katselevat Vörun inkeriläisiltä saatua äitienpäiväkorttia, joka oli löytynyt
lahtelaisten arkistosta.



Virvon kortti

MARTTI HIRVONEN IN MEMORIAM

Hyvä ystävämme, kunniapu-
heenjohtajamme rovasti Martti
Hirvonen siirtyi ajasta ikuisuu-
teen 7.2.2022.

Martti toimi yhdistyksemme
puheenjohtajana kymmenen
vuotta, vuodet 2010 – 2020, ja
oli yhdistyksemme vahva tu-
kipilari vuosikymmenten ajan.
Martti oli inkeriläisten ja inke-

riläisyyden hyvä ystävä, joka oli
aina valmis kannustamaan, aut-
tamaan ja elämään mukana
niin iloissa kuin suruissa.

Viime vuodet olivat Martille
raskaita hänen puolisonsa pit-
källisen sairauden vuoksi. Puoli-
son kuoltua Martti itse sairastui
ja sairaus viimein uuvutti hänet.
Martti on siirtynyt sinne, missä



vallitsee lepo ja rauha.

Ehdimme viime vuoden marraskuussa yhdessä Martin kanssa muistella hänen vaihteitaan inkeriläisten parissa ja muistelot

julkaistiin Inkeriläisten viestissä 4/2021.

Me muistamme Marttia ja jäämme kaipaamaan hänen myönteistä ja valoisa olemus-

taan sekä kannustavia ja lohduttavia sanojaan.

Turun seudun Inkeri-seura ry

ALBERT KIRJANEN IN MEMORIAM

Kalevin Rönnqvistin muistopuheesta lyhentänyt Riikka Mahlamäki-Kaistinen

Albert Kirjanen tuli nuorena miehenä perheensä kanssa Lokki-aluksella Virosta Hankoon vuonna 1943, edelleen Karkkilaan, mistä isä sai töitä Högforsin tehtaalta. Isä Juho, pyrki Suomen armeijaan, mutta häntä ei kelpuutettu. Jouukuussa 1944 koko perhe pidätettiin ja kuljetettiin Hyvinkään asemalle 31.12.1944 ja sieltä edelleen junalla nro 106 Neuvostoliittoon.

Luvassa ei ollut kotiinpaluu vaan vankileirit, ensin Pihkovan alueelle ja sitten eri vaiheiden jälkeen Kontupohjaan, josta Stalinin kuoleman jälkeen Tehvinään, Inkerinmaalle, jossa sijaitsi Albertin isoisän rakentama talo. Talo oli kuitenkin venäläisperheen asuttama ja Albertin 6-henkinen perhe joutui telttamajoitukseen. Erinäisten oikeudenkäyntien jälkeen talo saatiin onneksi takaisin.

Albert sai 18-vuotiaana oman passin ja oli ylpeä siitä, että hänellä oli enemmän merkintöjä kuin muilla pojilla: FIN ja 38. Kun kävi ilmi, että lisämerkinnät tarkoittivat kansallisivihollista, katkesivat monet haaveet. Albertin työskennellessä kuljetusliikkeestä, kävi selville, ettei

hän koskaan pääsisi käymään Suomen puolella. Laaja Neuvostoliitto tuli hyvinkin tutuksi ja Albert teki 38 vuoden työuran ajellen kuorma-autolla Siperian ja Baltian maiden välillä.

Vuonna 1988 Albert oli mukana perustamassa Inkerin liittoa ja avustamassa paikallisia kirkkoja. Neuvostoliiton hajotamisen jälkeen hän oli paikalla kun Säkylän veteraanit tulivat Hatsinaan tiedustellen mahdollisuutta tavata inkeriläisiä heimoveteraaneja. Asia oli Albertille vieras, mutta se herätti mielenkiintoa. Hän ryhtyi kulkemaan kylästä kylään kulkien ja kyselemään heimoveteraanien perään. Kun hän löysi näitä alkoi hänen sydämensä sykkiä vahvasti heidän puolestaan.

Ensin apuna olivat yksinomaan Säkylän veteraanit, mutta sitten apua tui myös Pietarin konsulaatista ja Skuoritsan suomalaisilta papeilta. Kun vuonna 1994 presidentti Mauno Koiviston aloitteesta laajeni mahdollisuus pysyvään kuntoutukseen Suomeen, Albert hankki tietoa Suomen armeijassa jatkosodassa palvelleista inkeriläisistä ja karjalaisista vapaaehtoisista heimosotureista sota-arkiston listojen



pohjalta. Tästä aukeni lopullisesti hänen elämäntyönsä.

Albert sai tutkimustyönsä apuvälineeksi sai oululaiselta kirkkoherralta henkilöauton, jolla suorittaa etsintöjä. Vuonna 1999 tarvittiin jo tilavampi auto, jolloin avustajana toiminut lentopurseri Kalevi Rönnqvist järjesti Finnairin lennoilla keräyksen varojen hankkimiseksi. Keräyksen suojelijana toimi jalkaväenkenraali Adolf Erhrnrooth ja lentokoneissa näytettiin hänen vetoava kuvanauhansa. Keräys tuotti yli 300 000 markkaa, ja Albert sai alleet 9-hengen tilauton Toyota Finlandin avustuksella. Auto palveli yli 400 000 kilometriä.

Minä sain olla vuodesta 1995 mukana Albertin etsintämatkoilla niin Inkerissä kuin Karjalassa. Ne olivat uskomattomia retkiä. Joskus mentiin jopa tietömän polun päähän ja jatkettiin jalkaisin ja ilman gps:ää. Miltei aina kohde löytyi. Eri asia olikin sitten saada kohde vakuuttuneeksi keitä me olimme ja millä asialla.

Albert sai vakuuttuneeksi paremmasta huomisesta yli sata heimoveteraania - monet puolisoineen. Enemminkin Albert toivoi pystyvänsä auttamaan.

Kun uusia autettavia ei enää löytynyt, Albert kohdensi avun jo tiedossa oleville. 1990-luvun lopulla tuli ilmoitus, että Tsalnassa asuvien heimoveteraanin lesken Hilikka Telkkisen ja sisarensa saksalaisten hyljättyssä parakissa, elinolot olivat epäinhimilliset, eikä veteraanijärjetön

edustajan käynti paikalla johtanut mihinkään toimenpiteisiin. Albert vei minut paikan päälle ja varovaisesti astuimme sisään huoneistoon, jossa vesiämpärit keräsivät sadeveden katon kautta ja jossa Hilkan 10 neliön makuuhuoneen korkeusero oli nurkasta nurkkaan 37 senttiä. Itku ei ollut ollut kaukana.

Hilikka tapansa mukaan vain naureskeli, että hän ryömii sängystä keittiöön, jossa jo pystyy nousemaan ylös.

Uuden keräyksen ja tiedustelumatkojen kautta Hilkalle ja hänen siskolleen löydettiin uusi koti. Tämän jälkeen autettiin myös samankaltaisessa tilanteessa ollutta inkeriläispariskuntaa

Albertilla oli uskomaton määrän tietoa niin meidän kuin Neuvostoliiton historiasta. Taistelupaikeista hän osasi kertoa enemmän kuin monet oppaat. Teiden tuntemus rajan takana oli

kerrassaan ihmeteltävää. "Tuon mutkan takaa pitää kääntyä vasemmalle, seuraavassa kylässä puhutaan suomea kahdessa talossa, tuosta talosta yksi lähti meidän rintamalle, muttei koskaan palannut, nyt pitää tankata, seuraavalle huoltoasemalle on yli 100 kilometriä ja voi olla ettei silta ole vielä valmis ja täytyy kiertää." Tätä se oli.

Albert lähti taivaalliselle matkalle marraskuussa 2019. Tuhkan sa hän toivoi siroteltavan osin äitinsä ja osin isänsä haudoille. Albertin tunteneet menettivät ahkeran, rohkean, rehellisen ja oikeudenmukaisen, laajan ja hellän sydämen omaavan puurtajan.

POHDISKELEVA TEOS ISOÄIDIN ELÄMÄNKULUSTA

Riikka Mahlamäki-Kaistinen

On ilahduttavaa kuinka viimeaikoina inkeriläisiä tarinoita on kirjoitettu ylös muistelmallisina romaaneina. Vastapainokustannuksesta ilmestyi huhnikuussa Minna-Kerttu Kekin teos "Lempi Lempisen matka Suomenlahden ympäri". Kirja on kertomus Kekin isoäidistä, joka eli vironinkeriläisenä sekä nykyisessä Virossa että Neuvosto-Virossa.

Kirja kertoo inkeriläisen suvun matkan Venäjän Inkerinmaan Valasniekasta Viroom Kloogan vankileirille, Viroom turvaan

Suomeen, Suomesta karkotukseen Venäjälle, Venäjältä karakuun Viroom, Viroom jälleen työleirille Venäjän Nizni Novgorodiin ja sieltä lopullisesti takaisin Viroom.

Reitin kulkeneesta Lempi Lempisestä tuli Virossa Lembi Laur, jonka ystävätkään eivät tieneet, että Lembi on oikeasti Lempi, joka oli kätkenyt inkeriläisen taustansa. Lempisen tyttären tytär, 1990-luvulla Suomeen tulleiden vironinkeriläisten jälkeläinen Minna-Kerttu Kekki

kuljettaa teoksessaan rinnakkain mumminsa muistelmia sekä omaa pohdintaansa inkeriläisten asemasta historiassa ja nykyhetkessä.



TAPAHTUMAKALENTERI

SUOMEN INKERI-LIITTO RY:N SYKSYN OHJELMAA:

Lauantaina 27.8.2022

Virpi Talja Nerman esittelee äidistään Mariasta kirjoittamansa kirjan Jäniskylästä Jyväskylään. Maria Nerman oli inkeriläinen pakolainen ja orpo, joka jäi Suomeen, vaikka suurin osa inkeriläisistä palautui Neuvostoliittoon. Kirja perustuu Maria Nermanin muistoihin ja kokemuksiin sekä muutamien muiden sukulaisten muistitietoon ja kirjeisiin. Kirja on myynnissä esittelyn yhteydessä, hinta 20 €.

Lauantaina 24.9.2022

Helena Ritvanen kertoo äitinsä Anni Ritvasen elämänpolusta otsikolla "Äitini elämän taivalta vuosina 1920 – 2005 Inkerinmaan Siverskasta Siperian Makarakin ja Saksan kautta Rotalahteen Keski-Suomeen".

Lauantaina 22.10.2022

Sukututkijat Inkeri kodissa klo 9 – 15.00 opastavat sukututkimuksen saloihin.

Syyskokous (jäsenille) 29.10.2022

Lauantaina 19.11.2022

Päivi Taussi-Forsman kertoo romaanista "Katrin kahdet kengät". Teos perustuu kirjoittajan isoäidin tarinaan: Katri pakeni nuorena Inkerinmaalta Suomeen noin sata vuotta sitten ja asettui muutaman mutkan jälkeen Kotkaan. Osa perheestä jäi rajan taakse, eikä ikävä heihin hellittänyt koskaan.

Ilmoitamme ohjelmista myös nettisivuillamme www.inkeriliitto.fi sekä jäsenistölle sähköpostitse.

Ohjelmista voi tiedustella myös puhelimitse liiton toimistosta 045 261 2342.

Hyvinkään Inkeri-kerho

Tiedustelut:

Puheenjohtaja: Leila Salo p. 040 567 7065

leila.salo@hotmail.com

hyvinkaan.inkerikerho@hotmail.com

Lahden seudun Inkeri-seura

Kerhoilloista ja kokouksista tiedusteluihin vastaa:

Inkeri Ojala 040 071 6727

inkeriojala@gmail.com

Lahden seudun Inkeri-seura ry tilinumero:

FI62 1298 3000 0247 22

Ilmoittajille

Tapahtumakalenteriin toivotut ilmoitukset tulee toimittaa toimittajille lehden kakkosivulla ilmoitettuihin aineistojen vastaanotto-päivään mennessä.

Turun seudun Inkeri-seura

Tapahtumat Varissuon kirkolla, tilaisuudet alkavat kello 14.

Su 25.9.2022 Syyskokous

La 5.11.2022 Pyhäinpäivän kunniaikänti Turun hautausmaalla inkeriläisten muistomerkillä ja kahvitarjoilu Varissuon kirkossa (kunniaikänti klo 12 ja kahvitilaisuus klo 14)

Ma 26.12.2022 Joulujuhla Tapaninpäivänä

Muu toiminta:

Terveysneuvonta ja vastaanotot

Käsityö- ja askartelukerhot

Päivystys- ja kirjastotoiminta

Inkerin historiaan ja kulttuuriin liittyviä teemailtoja

Nuorten ja lasten toimintaa (kerhot, kulttuuri- ja luontoretket ym.)

Lauluryhmä Orvokki, uusia jäseniä toivotaan

Viikoittaiset ohjelmat löytyvät seinäilmoituksesta, facebookista ja puh. 045 668 7628.

Yhteystiedot:

puhelin 045 668 7628

sähköposti tsis.turku@gmail.com

Facebook Turun seudun Inkeri-seura ry

Käyntiosoite Kousankuja 5 A, 20610 Turku Varissuo

Helsingin seudun Inkeri-seura

Anitta Iline

anitta@inkeriseura.com

tai p. 050-565 9805

Työpajat järjestetään Karjalatalon Inkerikodissa (Käpylänkuja 1, Helsinki)

Tiedustelut Toivo Tupin p. 040 578 3894

Muuta:

Viime lehdessä esiteltyä Tammen ikävä -kirjaa on toistaiseksi jäljellä, mutta harkitsemme uuden painoksen ottamista.

Kirjaa voi tilata osoitteesta:

Elise Ylätalo, ehkaan@gmail.com

tai tekstiviestillä 0400191103.



Kylväminen.

Koivutar korea impi,
Maitten niito maivieni,
Anna mulle oiva ohra,
Kauro kaunis kasvattile,
Vajele vilutta vilja,
Pani korret kottumahan,
Lekä varret varttumahan,
Tuhansin neniä nosta,
Savin haaroja hajota,
Kunpa antanut apusi,
Kannan lahjat lehdollesi,
Uhrin puultesi parahan.

Runon lähde: Kansallisarkisto, Toksavan seurakunnan arkisto. Kastettujen luettelossa 1922-1923 Aukeamalle 27 kirjoitettu runo.